

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1945

PROEFNUMMER
Prijs 15 cent

5e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

U I Voorlopig adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM”
Holendrechtstraat 26* - Amsterdam-Z.

DE LIEDELIJN

De Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de grondwet gebonden, zij behoeven geen toestemming van burgerlijke instanties te vragen. Civiele instanties hebben geen bevoegdheid, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk ook kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatrieringscommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijnen tussen bezettingslegers, militairen, autoriteiten, militaire en civiele, overwinnaars en overwonnenen, bezetters en geregeerden, bezetters en bezitlozen zijn merkwaardige lijnen. Ze zijn scheidingen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij scheidt, waar eigenlijk afgronden zijn, die de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waar zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, van de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren; de „Übermenschen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

and SA. Their names, will live forever in the hearts of the poor and suppressed. And once more „Spartacus” revived. In 1940, in the Netherlands, in spite of the murderous terror of Hitler and his fellow-gangsters, Dutch socialists edited and distributed the first illegal paper against fascism and the only paper for international solidarity of the working class, for direct peace between all victims of the capitalist onslaught, for socialism.

„Spartacus” appeared during the entire German occupation. Its first editors, H. Sneevliet and his 7 comrades, were assassinated by a German firing squad on April 13, 1942. Others took their place. „Spartacus” continued his work.

The spirit of „Spartacus”, the spirit of the revolution against capitalist tyranny, against imperialism and its murderous wars, the spirit of struggle for a socialist order of the human society will never die. It will be victorious on the day which will bring liberation and freedom to all mankind.

OVER ONS EN ZONDER ONS

De oorlog in Europa is beëindigd. De Duitse fascistische overheersing ligt achter ons. Langzaam gaat het gordijn dat vijf jaren, in Duitsland zelfs twaalf jaren, over Europa lag, omhoog.

Maar wat zich aan onze aanblik vertoont is, zo overweldigend in zijn afschuwelijke ruïneusheid, en bijna ongeloflijk menseneed, dat wij, ja zelfs wij, die door ons

werden afgeslacht in Januari 1919, de voorlopers van de SS en SA, hun namen zullen leven voor altijd in de harten van de armen en onderdrukten. En wederom herleefde „Spartacus”. In 1940, in Nederland, ondanks de moordende terreur van Hitler en zijn schonden mannen, vrouwen en kinderalisten de eerste illegale krant tegen het fascisme en de enige krant voor de internationale solidariteit van de arbeiderklasse, voor directe vrede tussen alle slachtoffers van het kapitalisme, voor het socialisme, uit.

„Spartacus” verscheen tijdens de gehele Duitse bezetting. Zijn eerste uitgever, H. Sneevliet en zijn 7 kameraden, werden op 13 April 1942 door een Duitse vuurpeloton vermoord. Anderen kwamen in hun plaats. „Spartacus” zette zijn werk voort.

De geest van „Spartacus”, de geest van de revolutie tegen kapitalistische tyrannie, tegen het imperialisme en zijn moederoorlogen, de geest van de strijd voor een socialistische ordening van de menselijke samenleving zal nooit sterven. Hij zal overvieren op de dag, die bevrijding en vrede voor de gehele mensheid zal brengen.

OVER ONS EN ZONDER ONS

internationalisme en door onze krachten open zijn blijven staan. Het onderkennen van de waarheid van deze, een ogenblik nodig hebben de van de toestand, de diepte van het menselijk drama te peilen.

Als een natuurramp ging een meer over vijf jaren duende vernietigingswolk over geheel Europa. Alle menselijke

krachten, het gehele menselijke kunnen, de energie zijn gericht geweest op een totale vernietiging en nu, nu alles stil is, nu staan wij aan de ruïnes, bij de aarde geworpen soldatenlijken, nu wij de lichamelijke en geestelijke schonden mannen, vrouwen en kinderen uit de gebombardeerde steden, nu wij de vervulde en verhongerde Europese miljoenenbevolking.

het gordijn opgaat, valt ook de stilte in ons. Maar die stilte duurt slechts een ogenblik. Het leven gaat voort. Leven is beweging. Leven is strijd. En leven en strijd roepen ons de vraag in te nemen die ons aangewezen is. Waar en hoe zal die plaats zijn? Wij leven onder kapitalistische verhoudingen en de ontwikkeling van dit stelsel, het schip de grote trusts en kartels, de wereldmonopolies, die alles aan hun macht onderwerpen, mensen en klassen, volkeren en de staat; en het kapitalisme toegerust met al die macht is niet in staat gebleken ondanks de voortbrengingsmogelijkheden, ja die bijna onbegrensde mogelijkheden van een welvarende samenleving te brengen.

het kapitalisme met zijn particuliere eigendom en met zijn productieve winst toevoelende aan die paradijzen, geraakte, zoals Karl Marx reeds in het Communistisch Manifest van 1848 voorspelde, in zijn eigen krachten tegenstellingen verstrikt. Steeds vaker werden de crisissen veroorzaakt door de krachtig groeiende productie en de naar matig toenemende, vaak zelfs toenemende koopkracht van de grote massa.

oplosbare tegenstellingen in het kapitalisme, dat nu eenmaal de winst als meerwaarde aan den arbeider

onthouden wordt, als motief heeft.

Helliger en dieper werden de crisissen, sneller volgden zij elkaar op, naarmate de aarde meer en meer in het kapitalistische productieproces werd opgenomen. Steeds groter werden de kapitalistische tegenstellingen.

Zo zijn we beland in het tijdvak van de algemene crisis, die slechts zwakke nuanceringen in de conjunctuur te zien geeft.

Zo zijn we beland in de periode van de grote, imperialistische wereldoorlogen, die tijdelijk oplossingen voor de crisis moesten brengen, maar die anderzijds de kapitalistische productiekrachten opjagen, vergroten en rationaliseren. In de na-oorlogse jaren wacht in het bijzonder de arbeidersklasse van Europa een hard lot en tegelijk een zware taak. Het kapitalisme moet proberen het economische leven op de ruïnes weder op te bouwen. Belast en beladen met schulden, zullen credieten van de andere continenten nodig zijn om de opbouw te financieren. Eens de leverancier van industriële producten van de ganse wereld, zal zij thans de afzetmarkten veelal gesloten en veroverd vinden. Machtige monopolistische concurrenten zullen het tegentreden waar het zich ook een plaats voor export zal pogen te veroveren. Liefde en mededogen zijn weinig gangbare artikelen op de kapitalistische markt.

De heropbouw van Europa zal daarom op kapitalistische basis alleen dan kunnagen geschieden, wanneer vrijwillig of gedwongen de arbeidersklasse onder zware arbeid een sober bestaan aanvaardt.

De Europese arbeider wordt bedreigd met maatschappelijke verhoudingen, die in alle opzichten aan het fascistische Duitsland herinneren.

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Engeland en de collega van Tito, de Liban, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

Int. Instituut
Soc. Ge. studanten
Keizerstraat 264
Amsterdam-C.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1945

PROEFNUMMER
Prijs 15 cent

5e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

UITGEVERIJ „DE VLAM”
Holendrechtstraat 26^a - Amsterdam-Z.

LIJN

De Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de rondwet gebonden, zij behoeven geen toestemming van burgerlijke instanties te vragen. Civiele instanties hebben geen bevoegdheid, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk het kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatriëringcommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijn tussen bezettingslegers, tussen autoriteiten, militaire en civiele, tussen overwinnaars en overwonnenen, tussen regeringen en geregeerden, tussen bezitters en bezitlozen zijn merkwaardige lijnen. Ze zijn scheidinglijnen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij eropen, waar eigenlijk afgronden zijn, te de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waarin zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, van de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensch” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overal! Hoe lang nog?

Zal de arbeidersklasse dit aanvaarden? Wij zijn overtuigd van niet. Het marxistische weten zegt ons, dat uit de geschetste tegenstellingen, de klassenstrijd opnieuw en heftiger dan ooit zal opblazen. Een strijd die zich uiteindelijk zal richten op het grote historische doel, de verovering van de proletarische macht en de opbouw van een socialistische orde.

Ook langzaam gaat nog een ander gordijn onthoog. Het tafereel dat zich aan ons oog vertoont is ogenschijnlijk minder afschrikwekkend. Het verplaatst ons in gedachten naar de westelijke kusten van de Verenigde Staten, waar de golfen van de Grote Oceaan in oneindige opeenvolging aanrollen. Daar, onder de ceders en een koesterende zon in het moete St. Francisco, is de conferentie bijeen van de vertegenwoordigers van de „vredelevende volkeren”, waarvan vrijwel allen in oorlog zijn, waarvan zelfs sommigen om tegenwoordig te kunnen zijn eerst een of twee oorlogsverklaringen de wereld moesten inslingeren. In de rustperiodes zullen de heren uitzien over de Stille Oceaan, als naar die verre landen, waarover de stilte van de vrede nog niet is gekomen. Japan, China, de Philipijnen en Indië. De fel-begeerde gebieden met hun rijke grondstoffen en grote productiemogelijkheden. De ruimte waarin zich, zelfs nu de strijd daar reeds woedt, ja Japan reeds in het nauw wordt gedreven, de partijen zich nog niet definitief hebben ingedeeld.

En daaruit blijkt reeds dat de schijn bedriegt. Wat op die conferentie de deftige heren in rok en jaquette bedillibereren, handelt niet alleen over de vrede en de organisatie daarvan. Organisatie van de vrede betekent daar hervestiging van de wereldrijklommen, lotbepaling van de volkeren en klassen. Dat betekent, onder welke vaderlandse vlag de miljoenen onmachtigen verder zullen moeten leven en worstelen. Dat betekent, opdeling van de wereld in machtsgebieden en waar de combinaties, de machtsverhoudingen en de belangen voortdurend wisselen en ieder impaerial gebied voortdurend meer „Lebensraum” behoeft, daar zijn alle afspraken en pactsen van tijdelijke waarde, bestemd om naar gelang van de belangen der machtigen, verdedigd of verbroken te worden.

Op de conferentie te St. Francisco vergaderen de groten der aarde. Zij beschikken over het lot der miljoenen werklaven van Europa en het verre Oosten. De stem van die werklaven zelf wordt daar niet gehoord. Ook de onze niet. Men beslist daar, over ons en zonder ons. En dat zal zo blijven, totdat het wereldproletariaat de klassenstrijd in een internationale solidariteit zal voeren.

Die strijd komt. Zij komt dwars door de imperialistische oorlogen heen. Want het kapitalistische schep naar de woorden van Karl Marx zijn egyptische doodgraver, de arbeidersklasse en het schep de voorwaardes waaronder de arbeidersmassa tot de klassenstrijd worden gedreven.

Als het Rusland van heden zich aan alle kanten bedreigd gevoelt met een imperialistische omgicling en zijn diplomaten te Moscou, St. Francisco en elders op hun wijze die gevaren trachten af te wenden, dan weten wij, dat dat niet de weg is, want niet door diplomaten zal het imperialisme tot overwinning komen. Een werkelijk Sowjet-Unie zal zich alleen kunnen ontplooiën wanneer de Russische arbeiders en de arbeiders van de gehele wereld uitbuiting, imperialisme, oorlog gezamenlijk bestrijden onder het eigen vaandel van internationalisme en klassenstrijd de vrije en zelfstandige arbeidersorganen over de gehele wereld, de raden-orde van het socialisme, de proletarische democratie, weten te vestigen. Dat wil zeggen: Door ons en voor ons.

Herstel.

De oorlog van Engeland en Amerika tegen Duitsland is ten einde. Europa is verwoest en verarmd. Nu begint de tijd van opbouw en herstel. Deze oorlog was een oorlog van het Kapitaal. Een strijd om wereldmacht tussen het Engelse, Amerikaanse en het Duitse kapitaal. Het Engelse, Amerikaanse, kapitaal heeft door zijn grote industriële en financiële macht het Duitse kapitaal verpletterd en vernietigd. Het is de meester over een groot deel van de wereld, over West-Europa. Het Nederlandse kapitaal zijn kleine bondgenoot en satelliet.

Nu begint een nieuwe strijd. Voor de arbeiders komt het er in de eerste plaats op aan, goed duidelijk te zien, dat nu opbouw en herstel betekent: oorlog van het zegewerende kapitaal tegen de arbeidersklasse. Overal in de wereld, maar vooral in het verwoeste en uitgeplunderde Europa.

Als wij over opbouw en herstel spreken, denken wij aan de opbouw van woningen en fabrieken, herstel van bruggen en wegen, herstel van verkeer, van geregelde aanvoer van levensmiddelen. Dat alles is natuurlijk ook noodig, want de maatschappij moet leven. Maar voor het kapitaal is het herstel niet anders om gewichtiger. Het kapitaal moet weer winst kunnen maken, winst voor de bezittende klasse om van te levend winst om op te zamelen tot nieuw kapitaal. Als de regering bekend maakt, hoeveel schuld

Nederland heeft en hoeveel geld ze voor de opbouw van machines en van oorlogsmateriaal nodig heeft, en ze neemt daar niet alleen maar millarden, dan slaat ieder arbeider de schrik in de portemonnaie. En heeft, hoezeer hij dan moet zppen kapitaal verzamelen en winst te maken, hoe meer beter.

Winst moet door uitbuiting van de arbeiders worden gemaakt. En daarvoor moeten de arbeiders weer het oude juk gebracht worden. Voor het kapitaal betekent opbouw in de eerste plaats de arbeiders weer in het geheel gespannen houden. Dat is de diepste grondslag, dat is het langrijkste, waar alles van afhangt. Herstel van de bezittende Klasse in de eerste plaats herstel van de uitbuiting der arbeiders. Maar dat is niet voldoende. In alle toevalligheden en regeringsverklaringen hoort de arbeider het zelfde lied: de wereld is verarmd, door het zelfde lied: de wereld is verarmd, moeten soberder leven. Denk er om, arbeiders, de oorlog hebben jullie veel te royaal geleefd, veel te veel verdiend en uitgegeven; die levensstandaard na de oorlog niet hersteld. Er zal harder gewerkt en minder verdiend worden. Zo klinkt het aan alle kanten in de kranten en krantenartikelen, en ook in alle gesprekken, die men beluistert.

Stekend dat de komende tijd een tijd van strijd zal zijn. Van strijd tussen de beide belangrijke klassen, de kapitalistenklasse en de arbeidersklasse, wie van beiden het verlies en het voornamelijk zal dragen. Het kapitaal zal, om te winnen te kunnen maken, met alle mogelijke levensstandaard van de arbeiders zo diep mogelijk naar beneden proberen te drukken. De arbeiders zullen, om niet lichamelijk en geestelijk te versimpelen en onder gedrukt te worden, met alle mogelijke daartegen moeten strijden. Dat is de eerste taak van de nieuwe wereld na de oorlog: de kapitalistische opbouw betekend de arbeidersklasse een lager peil dan van vóór de oorlog te dringen. Het kapitaal vindt daarvoor alle gunstige omstandigheden. En het is de taak van de arbeiders, zich daarvoor sterke posities in te nemen en de maatschappij te verzekeren, dat gunstige omstandigheden hier zijn de ontbreking en verarming van de arbeiders door de jarenlange oorlogbezetting. Men is gewend aan de van noodzakelijk voedsel, aan langzame overgang, aan schrale onvoldoende surrogaten, aan bezegging van alle kleine luxe. Is het niet mogelijk als de heersende machten zich nu niet baseren op nu volop levensmiddelen en over hun akte. Want ze hebben de meesters van de organisatie, de bestuurders boven zich, die alles beheersen en de zaken met de directeurs

bevreeding van hun levensbehoeften te wenen? Daartoe moet het kapitaal zorgen, zijn macht in de maatschappij te versterken. Daar is het druk mee bezig. Overal in de organisaties van opbouw, plaatst het zijn agenten, ambtenaren, ingenieurs en bazen, die van kapitalistische geest doortrokken zijn, en vast overtuigd, dat zaken alleen goed kunnen gaan als de arbeiders als gehoorzame werklaven er onder blijven. Tegelijk tracht het zijn mannen in de regering te brengen en de invloed van jonge idealisten hervormers, die van een nieuwe vrijere wereld dromen, tegen te gaan. De opbouw staat grotendeels onder leiding van de staat; dus kan de staat, door arbeidsvoorwaarden voor te schrijven, het kapitaal helpen tegen arbeiderseten. De arbeiders moeten er dus wel op rekenen, dat door allerlei regeringsverordeningen van boven af, hun strijd voor een groter stuk brood belemmerd en verzwaard zal worden.

Wat moeten de arbeiders daartegen doen? Er is maar een middel: strijden, zich verzetten. En dat de arbeiders dit reeds begrepen hebben, blijkt wel uit de vele stakingen, die in België, in Frankrijk, en ook hier in lande, in Brabant en andere provincies telkens uitbarsten. Arbeiders staken niet voor plezier maar uit nood. Deze stakingen bewijzen, dat in al deze landen het kapitaal doende is om de verarming van de wereld door de oorlog op de arbeiders af te schuiven en hen daarbij tegelijk vaster onder het juk der uitbuiting te brengen. En ze bewijzen ook, dat de arbeiders zich, daaraan niet goedwillig onderwerpen. Stommerds, zegt de brave burger of intellectueel: zien ze dan niet, dat ze zo hun eigen glazen in gooien? Als er niet gebouwd en aangevoerd wordt, zullen ze zelf ook geen woning en geen eten hebben; als er niet gewerkt maar gestaakt wordt, is er geen herstel, en blijven zij zelf in de nood zitten. Onnozelingen, kunnen de arbeiders antwoorden: Omdat jullie niets van arbeid en kapitaal weten en zo tot handlangers van het kapitaal worden niet, begrijpen jullie, dat de arbeiders, als ze gewillig en onderworpen alles aanvaarden, in korte tijd tot het laagste peil zouden afzakken? Strijd is het enige wat verhoging van het levenspeil kan tegenhouden.

Zal de strijd succes hebben, dan is daarvoor het een en ander nodig. In de eerste plaats solidariteit, vaste aanengeslotenheid, onverbrekelijke eenheid. Uiterlijke eenheid door allemaal lid van één grote vakvereniging te zijn, helpt daarbij niet veel. Dan zijn de arbeiders toch geen meester over hun akte. Want ze hebben de meesters van de organisatie, de bestuurders boven zich, die alles beheersen en de zaken met de directeurs

gang van zaken op de conferentie in St. Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Engeland en de collega van Tito, de Vrede, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

Int. Instituut
Soc. Ge. Studies
Keizergracht 264
Amsterdam-C.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1943

PROEFNUMMER
Prijs 15 cent

5e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

UI

Voorloepig adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM”
Hollendrechtstraat 26^a - Amsterdam-Z.

Groeiende Eigenwaarde.

...het ogenblik, dat wij dit nummer samenstellen zijn niet minder dan 30.000 Amsterdamse arbeiders o.m. de gehele arbeidersreserve, in staking, gaat daarbij zowel om de arbeidsvoorwaarden, loon, schooel, voedsel enz., als om de onte werken onder heel of half fascistische omstandigheden. Het is ondoenlijk om in een weekblad, bovendien geheel uit de hand moet worden gestreeft, kwesties als deze op de voet te volgen actueel te blijven in die zin, dat adviezen worden kunnen worden gegeven. Dat geldt er in een periode als nu, waarin de strijd om de grond kunnen vliegen, om zich heen kunnen grijpen, maar ook snel weer kunnen worden beëindigd. Het zal het zijn dat wij ons verheugen de strijdvierdheid door de Amsterdamse arbeiders betoond. De algemene inzichten die hebben omtrent klasse-acties worden in ons blad regelmatig naar voren gebracht en daaraan onze lezers dus ook de nodige opmerking voor de beoordeling van de Amsterdamse arbeiders kunnen verkrijgen.

met hen te werken? Iedereen die er prijs op stelt, dat de arbeidende bevolking niet bestaat uit een stelletje nullen, maar uit fiere mannen en vrouwen, die voldoende kamker hebben, om ook nog een woordje mee te praten in hun arbeidsproces, moet deze onwil toejuichen. En nu moge „Trouw” van mening zijn, dat dan niet tot de staking gegrepen moet worden, maar dat zulk een geschil langs bureaucratische weg zijn oplossing moet vinden, de arbeiders hebben hiervoor een betere reus en weten, dat de directie weg de beste is.

We weten nu nog niet, hoe dit conflict eindigen zal, waarschijnlijk zullen de staken op dit punt wel een overwinning boeken. Tenslotte een schijnoverwinning, want we hebben reeds een voorbeeld, hoe deergelijke kwestie's door de regerende machten tot oplossing worden gebracht. In Maart staakten de mijnwerkers voor een zelfde kwestie en inderdaad werden enige chefs uit de mijn verwijderd. Echter... een paar dagen later bleken deze collaborateurs naar een andere mijn overgeplaatst te zijn!!! Een soortgelijk verloop is ook nu denkbaar. De overwinning is dan een schijnoverwinning. Maar we houden ons er van overtuigd, dat de regerende machten de diensten van deze lieden uittakend kunnen gebruiken. Uit de pers blijkt tenminste telkens weer, hoe moeilijk het is, allerlei beulen van de arbeidersklasse kwijt te raken.

De direct, praktische betekenis van de eis der stakers ten opzichte van de collaborateurs achten we daarom niet al te groot. Maar de innerlijke waarde grijpt toch diep genoeg. De werkelijke betekenis van de eis ligt hierin, dat het gevoel van eigenwaarde klaarblijkelijk zo groot is, dat hier getoond wordt aan het oude heestersrecht, dat de arbeiders er niets mee te maken hebben, met wie ze moeten werken. Wie werkelijk een open oog heeft voor de culturele verheffing van de arbeidende massa's moet deze fierheid van karakter toejuichen.

en de heren van het kapitaal bedisselen. Wat de arbeiders nodig hebben is de vaste eenheid in hun eigen werkgroep, waarin ze zelf meester zijn over al hun acties en daarbij geheel op elkaar moeten kunnen rekenen. De werkgroep, het bedrijfs personeel, is de eenheid, die zelf voortdurend bespreekt en besluit over wat ze te doen heeft, over arbeidsvoorwaarden, over behandeling, over arbeid en strijd. En die kan alleen wat doen als ze allen vast op elkaar kunnen rekenen, het geheel op elkeen, en elkeen op het geheel. Het gaat daarbij niet alleen om loon en arbeidstijd. Maar ook om een menswaardige behandeling. De tijd moet voorbij zijn, dat arbeiders als weerloze koels zich moeten laten trappen, vernederen en uitschelden door onderbazen. Het kapitaal zou dat wel graag willen, om ze een gevoel van machteloosheid te geven, en geen moed of durf te laten opkomen. Maar dat zal niet lukken; tenminste als in de arbeiders genoeg fierheid en trots leeft om daartegen op te komen. En dat zal het geval zijn, als ieder weet dat hij op de gemeenschap van zijn kameraden kan steunen. Dan zullen ze eisen, en steeds opnieuw de eis doorzetten, van als groep erkend te worden, als groep te overleggen, op te treden en ieder der leden tegen machtsmisbruik van chefs of bazen te beschermen.

In de loonstrijd zullen ze, al houden ze nog zo taai vol, niet altijd succes hebben. Grote winst is te zeer een levensbelang voor het kapitaal, en het zal daarvoor vaak zijn volle macht in het veld voeren. Maar de grote winst voor de arbeiders ligt vooral in de groei van hun eenheid, hun vaste aaneengeslotenheid. Dat is de arbeidersopbouw van de nieuwe wereld. Want dat is de opbouw van de macht, waarmee ze eenmaal het kapitaal moeten overwinnen en meester worden over de maatschappij.

Perspolemieck

Het is interessant op te merken, hoe mensen en groepen zich wederom in conservatieve, om niet te zeggen reactionaire richting ontwikkelen. Als de benoeming van Mr. Trip tot president van de Ned. Bank gepaard gaat met de mededeling van den Minister van Financiën dat in de komende tijd van velen zware geldelijke overzullen worden gevraagd, terwijl ons gehele volk zich tal van beperkingen heeft te getroosten in het belang van

een welvaartsinstel van allen, dan weten waar de kapitalistische klepel hangt maar dan begrijpen wij uitstekend hoe onvermijdelijk de ideologieën en daarmee de politieke verhogingen zich wijzigen. Halen wij daarvan enkele voorbeelden aan, oproep van de Nederl. Volksbeweging houdt in:

„dat ons Nederl. volk, zowel voor de aan eigen nationale gemeenschap als voor behouden van een waardige plaats in de der volkeren, bovenal nodig heeft een geestelijke vernieuwing, gevoed uit de levende bron van Christendom en Humanisme, die onze volkskracht hebben bestempeld;... „trouw aan Oranje, symbool der nat. eenheid... „dat met name de christelijke antithese van de klassenstrijd voor de oplossing der maatschappelijke vraagstukken van heden geen valse beginselen meer zijn”

Deze oproep werd ondertekend door Prof. J. E. de Quay, destijds lid van het driemanschap van de Ned.-Unie, waarvan zelfs „Het Volk” verklaart:

„Er werd een „Nederlands socialisme” gecreeerd dat in wezen nauwelijks te onderscheiden viel van het Duitse nat. socialisme.

Maar ook word die oproep ondertekend door P. J. Schmidt, destijds voorzitter van O.S.R.S.A.P. en Fr. Goedhart, destijds mede-voorzitter van de Tribune (C.P.N.)

„De Waarheid” concurreert met deze „Ned. Volksbeweging”, in het nr. van 24 Mei kan gepubliceerd:

„Eerbied voor ons Volkslied. Groot is onze vreugde, dat ons volkslied mag klinken. Maar we moeten er niet om gaan zeulen. Het Wilhelmus is niet om gezongen te worden bij een feest bij een frivole zuijpartij. Zelfs in de van de zwaarthandelaars wordt het gezongen. Het Wilhelmus zingen wij, volk samenkomt op hoogtijdagen of in van strijd. Maar we zingen het straatlied.”

Het is inderdaad keurig gezegd, zo anders, dan de „frivole” arcor-taal van. Zij hebben het heerlijk ver gebracht! Maar arbeiders, zullen opnieuw moeten beginnen

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontleider Tito wegens Trieste en tussen Engeland en de collega van Tito, de vrede, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

sen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

DELIJN

de Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de grondwet gebonden, zij behoeven geen mening van burgerlijke instanties te sulden. Civiele instanties hebben geen armslag, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk nog kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatriëingscommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijnen tussen bezettingslegers, ussen autoriteiten, militaire en civiele, ussen overwinnaars en overwonnenen, ussen regeringen en geregeerden, ussen bezitters en bezitlozen zijn nerkwaardige lijnen. Ze zijn scheidingslijnen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij verlopen, waar eigenlijk afronden zijn, lie de meesten nog niet kunnen zien of nisschien ook niet willen zien. En waarin zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, aan de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermenschen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszone in Duitsland. Overall! Hoe lang nog?

Int. en. 11101
Soc. Ge. 11101
Keizersgracht 264
Amsterdam-C.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

6 Juni 1945

PROLETARIËN
Prijs 15 cent

5e Jaargang - No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
JEERD WOUDESTRA
Amsterdam

Proletariërs aller landen, verenigt UI

Voorloptig adres administratie en redactie
UITGEVERIJ „DE VLAM”
Holendrechtstraat 26² - Amsterdam-Z.

DE DEMARCATIELIJN

is maar een onschuldig woord: de demarcatielij. Twee partijen zijn het elkaar eens geworden, nadat zij de eenschappelijke vijand verslagen ben, en hebben dwars door het gebied van hun oorlogstegenstander een lijn getrokken. Oostelijk van de lijn houden de Russen het verde terrein bezet, en bewesten hierliggen de zones, waarin Engeland, Afrika en Frankrijk het gezag over voormalige Duitse Rijk uitoefenen. eerst vrede! Hel ben wij ons vergist, wij in de eindfase van de tweede oorlog in Europa reeds het gemel van de derde geloofden te veren? Was het een dwaling, toen wij erden, dat de oorlogsverklaring van tije aan Duitsland in waarheid geas was aan het adres van Rusland, de openstelling van de Dardanellen verbond tussen Turkije en Engeland Amerika versterigde en verbeterde, ij hierdoor de reeds gespannen veringen tussen Turkije en Rusland meer werden verscherpt, dat de hand voor Groot-Britannië in Grieland maar een met tegenzin en ts tijdelijk toegestane compensatie voor de overheersende positie van nd in de andere landen van de an? Was dat alles een vergissing? ebben de gebeurtenissen onze opng bevestigd? Vinden wij de waarin „De Waarheid”, die het doet omen, alsof er in wezen slechts en eensgezindheid heersen, nadat nd de oorlog gewonnen heeft en „communistiche” partij van Nederook formeel ontbonden is ten bate en democratische, oranje getrouwe dsdienstige volkspartij?

gang van zaken op de conferentie in Francisco, het conflict tussen Engeland en de Joegoslavische volksfrontieraal Tito wegens Trieste en tussen geland en de collega van Tito, de ale, wegens Syrië en de Libanon en ook de Russische troepenbewegingen

Het gerommel van de derde wereldoorlog. Wie spreekt de waarheid? Demarcatielijnen tussen overwinnaars en overwonnenen, tussen regeerders en geregeerden, tussen bezitters en bezitlozen

naar de Bulgars-Turkse en de Bulgars-Griekse grenzen spreken een duidelijke taal. Spreken zij of spreekt „De Waarheid” de waarheid? De derde wereldoorlog is er nog niet, hij breekt ook nog niet vandaag of morgen uit. Het zal wel nog enige tijd, waarschijnlijk nog enige jaren duren, voordat het weer zo ver is. En de nieuwe ramp kan worden voorkomen, als... als de mensen, die de werkelijke strijders zijn in een oorlog en die moeten sterven, opletten. Wij zeggen heel eenvoudig en zonder grote pretenties: opletten! Men kan krachtiger woorden vinden voor hetgeen de mensen zullen moeten doen teneinde niet wederom voor het kapitalisme en zijn imperialistische ambities te mogen sterven of zich door fascistische sadisten te laten vermoorden. Wij zeggen: opletten, en wij zetten er nog een uitroepings-teken bij. Meer niet.

Dwars door Centraal Europa loopt de demarcatielij. Ze is nog niet helemaal vastgelegd, want in de laatste dagen willen de Russen haar een beetje naar het Westen verschuiven, tot aan de Oostelijke oever van de Elbe, tot in het Westen van Leipzig. Of dit zal gebeuren of zelfs, reeds gebeurd is, weten wij niet precies. De demarcatielij scheidt de bezettingslegers van elkaar. Daarginds de Russen, hier de Engelsen, Amerikanen en Fransen. Frankrijk is nog niet helemaal tevreden, het wil graag het Roergebied, Keulen, Düsseldorf enz. bezetten. Zullen de Fransen hier meer succes hebben dan met de beschieting en het bombardement van Damascus, Aleppo, Hama en Homs in het verre Syrië? Of zullen hun

de Nederlandse annexionisten misschien voor zijn, die zo graag hun Militair Gezag ook aan de andere kant van de grens willen uitoefenen? Het M.G. zou bijzonder geschikt zijn als bezettingsautoriteit. Bezettingsautoriteiten zijn namelijk ook niet aan de beginselen van de grondwet gebonden, zij behoeven geen inneming van burgerlijke instanties te dulden. Civiele instanties hebben geen armslag, als zij in de omgeving van militaire autoriteiten moeten werken, gelijk nog kort geleden door de leidende officier van de nu ook militaire repatrieringscommissie uitdrukkelijk werd bevestigd, toen hij het falen van de civiele commissie op collegiale manier trachtte te verontschuldigen.

Demarcatielijnen tussen bezettingslegers, tussen autoriteiten, militaire en civiele, tussen overwinnaars en overwonnenen, tussen regeringen en geregeerden, tussen bezitters en bezitlozen zijn merkwuurlijke lijnen. Ze zijn scheidingslijnen, niet alleen terwille van de goede orde, opdat iedereen weet, waar hij behoort. Neen, zij scheiden inderdaad, zij verlopen, waar eigenlijk afgronden zijn, die de meesten nog niet kunnen zien of misschien ook niet willen zien. En waarin zij zullen worden meegesleurd, zodra de storm losbreekt.

Over de hele aarde worden deze demarcatielijnen getrokken. Door wie? De fascistische misdadigers hebben het ook gedaan. Zij markeerden, om te beginnen, de levensruimte van het „Herrenvolk”, van de meesters der concentratiekampen. Maar zij bedoelden natuurlijk de hele wereld. Allen wilden zij vergassen of levend verbranden, die niet bereid of geschikt waren, de „Übermensen” te dienen. Maar hun rijk is niet meer van deze wereld. En nu wordt opnieuw gemarkeerd. Niet alleen de bezettingszones in Duitsland. Overall! Hoe lang nog?

De ergernis van hen, die werkvolk achter zich hebben” is echter best te begrijpen. Want als nu geweigerd wordt, samen te werken met hen, die de Duitse zweep over de arbeidersruggen joggen, kan zieh dan morgen niet hetzelfde geval voordoen, als een of andere bedrijfsleider zich in de toekomst volgens de arbeiders onbehoorlijk gedraagt? Dat „gevaar” is inderdaad niet denkbeeldig. Gelukkig! Want het zou alleen een uitting zijn van groeiende eigenwaarde der arbeidende bevolking.

Annexatie

Herhaaldelijk gaan stemmen op, om stukken van Duitsland bij Nederland te voegen. Gewoonlijk worden deze aanspraken op Duits gebied gerechtvaardigd als schadevergoeding voor de verwoestingen, die de Duitse legerhorden hier hebben aangericht. een schade, die onlangs op 8 miljard werd geraamd. Van Kleffens meent dat de schadevergoeding zou kunnen gegeven worden in de vorm van een klein, doch vruchthaar stuk land, waarbij het zou gaan om een stuk, veel kleiner dan Nederland. Men meent, dat de annexatie zo ongeveer bij ons nationaal fatsoen hoort. „Nationaal bewustzijn voert mede tot Groot-nederlands denken. Groot-nederlands denken voert tot annexatie van aangrenzend Duits gebied”. Jan Haring bepleitte in „Klein maar Dapper” gebieds-uitbreiding tot aan de Wezer benevens het Ruhrgebied. En ook de katholieke „Christophoor” is voor annexatie als schadevergoeding, omdat langs de weg van herstelbetalingen nooit voldoende binnen kunnen komen. Het blad „De Nieuwe Vrijheid” neemt in deze kwestie een apder standpunt in. Annexatie als wraak of als schadevergoeding acht het nadelig voor de economische en politieke ontwikkeling van Europa. Maar als annexatie nodig is in verband met de algemene Europese politiek, dan is het blad er voor.

Het doet een beetje grappig aan, als we zien, hoe de één zich voor annexatie verklaart en de ander er tegen. Het kleinste kind kan toch zo

langzamerhand wel weten, dat wij als bevoogd over deze kwesties niets te zeggen hebben. wordt door de grootmachten, beslist, die wereld opnieuw gaan verdelen. Wij hebben die zaak evenveel te beslissen als in de v of het morgen zal gaan regenen of niet. Eertussen zitten de heren en dames hier ernstige gezichten en diepzinnige argumenten naar te overtuigen of we voor- of tegensta van de annexatie moeten zijn. Jammer genoeg doen ook nog veel arbeiders dit onderhoudende gezelschapspelletje mee. wil zeggen, dat ze zich nog bezighouden de vraagstukken, die de gevoelswereld denken van de bezittende klasse en de burgerij beheersen. Ze zien nog geen eigen einden van maatschappelijke organisatie en maatschappelijk samenleven. Annexatie strijd met de belangen van de arbeiders als geheel. Voor de belangen der arbeiders moeten we in de eerste plaats internationale zijn. D.w.z. we hebben geen vaderland wel een wereldvijand. Dat is de beklasse der wereld, die het op één punt volkomen is. Dit ene punt is dit, dat voor alles de klasse over de gehele wereld in afhankelijk gehougen moet worden, opdat de winst kan doordraaien. Het verdeel en heers is een immer geliefde methode. Annexatie evenals herstelarbeid door de „verslagenen” extra uitbuiting. Ons belang, dat belang van alle arbeiders, waar ook ter is de opheffing der uitbuiting, het beheer en de zelfstandige organisatie bedrijfsleven der wereld, het verent productegebieden over de hele wereld, beheer der arbeiders. Dat zou het einde uitbuiting betekenen.

Deze strijd is zo zwaar, zo uitgebreid, omvattend, dat de hele arbeidersklasse landen hierin betrokken moet worden. Internationale solidariteit is de hoeksteen van komend acties. Daarom moeten onze gedachten richting stralen en niet in de richting annexaties.

Int. n. n. n. n. n.
Soc. Ge. v. v. v. v. v.
Keizerstraat 264
Amsterdam - C.